

[Pinholt.]

men jeg mener altsaa, at vi maa stemme for det, som det er.

Stauning: Det har paa Grund af det forholdsvis hastige Tempo fornuftigvis ikke været muligt at faa den sædvanlige Opgørelse, som forelægges ved Afslutningen af finansielle Loves Behandling; og jeg skal altsaa af samme Hensyn som Venstres ærede Ordfører (Pinholt) indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Med Hensyn til den finansielle Stilling, saaledes som den nu tegner sig, ser vi jo, at det ved heldige Omstændigheder er lykkedes saa nogenlunde at holde Balance. I Virkeligheden er der et betydeligt Underskud, al den Stund der maa regnes med et betydeligt Forbrug af Kassebeholdningen, saaledes som min Meningsfælle det ærede Medlem Hr. Hauge før nævnte, paa 32 Mill. Kr. Det kan egentlig ikke siges at være nogen glimrende Situation, naar Husholdningen maa føres ved Forbrug af Kassebeholdningen.

Hvad angaar den politiske Linie, kan jeg godt erkende ligesom Venstres ærede Ordfører, at man har fulgt Linien trofast, den reaktionære Linie, som man lagde i forrige Samling. Man har fulgt den overfor Smaafolk, og man har fulgt den paa den Maade, at der ingen Nedsækering foregaar overfor Militærvæsenet; dér gælder Parikronen ikke; man har forøget Bevillingerne til Privatseminarierne og naturligvis skaaret ned paa Statsseminarierne — det er alt sammen efter Recepten, saaledes som den blev givet i forrige Samling. Og saa har man gennemført den Lettelse i Skatter, som vi alle kender, og som for stede vil indskrive Venstres Navn i Historien som det Parti, der plyndrede de fattige for at forære 13 Mill. Kr. om Aaret til de rige.

Det, der i Øjeblikket imidlertid har særlig Interesse, naar man ser paa Samfundets Forhold, maa siges at være de økonomiske Tilstande i Befolkningen. Jeg tænker paa den Krise og den Arbejdsløshed, som hærger Samfundet; men jeg har ingen Grund til at fordybe mig deri i Dag, da der fra mit Partis Side er stillet et Forslag til Beslutning, under hvis Behandling der vil blive Lejlighed til at beskæftige sig med dette efter vor Mening eneste alvorlige Emne, som i dette Øjeblik burde beskæftige Rigsdagen. Jeg kan altsaa afvente Behandlingen af denne Sag og indskrænke mine Bemærkninger nu til ganske faa.

Hvad angaar den politiske Stilling, er der formentlig ikke for Regeringen Anledning til nogen Art af Praleri. En svagere

Regering skal man meget langt tilbage i Tiden for at finde; og senest i Dag har vi faaet konstateret; hvorledes dens Stilling er. Jeg skal ikke opholde mig ved tidligere Afstemninger, skønt f. Eks. Landmandsbankafstemningen paa afgørende og tydelig Maade viste, at Regeringen ikke med det Støtteparti, den har, kan gennemføre vigtige Sager. Men i Dag har vi endelig haft en Afstemning, som bringer os ind i en Krisetilstand — andet kan det fornuftigvis ikke være. En Afstemning, hvorunder Folketinget med stort Flertal har nægtet at give en Bevilling til Handelsministeren, maa fornuftigvis drage Konsekvenser efter sig. Jeg hørte den højtærede Handelsminister erklære, at hvis det skete, maatte vi vente, til Statsregnskabet en Gang kom; naar han saa opførte Bevillingen paa Statsregnskabet, kunde vi til den Tid gøre, hvad vi vilde. Nej, den gaar vist ikke! Det kan ikke være denne Regerings Opgave at indstifte en ny Statsret her i Landet. I Grundlovens § 48 er det udtrykkelig bestemt, hvorledes man har at forholde sig. § 48 siger:

„Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i den af Rigsdagen vedtagne Finanslov eller i en af Rigsdagen vedtagne Tillægsbevillingslov eller midlertidig Bevillingslov.“

Dette er ganske klart og tydeligt. Den Bevilling, der ikke finder Naade for Rigsdagens Øjne — og det har den Bevilling, som her er Tale om, ikke gjort for Folketingets Vedkommende —, er ikke givet, og man kan fornuftigvis ikke paa Statsregnskabet opføre en Udgift, som Rigsdagen ikke har bevilget overensstemmende med Grundlovens § 48. Det er saa klart og ligetil, at den højtærede Handelsminister ikke skal forsøge paa at spille Statsretslærer i det Stykke. Nej, her er sket en Afgørelse af Folketinget; som maa medføre Konsekvenser ganske som sædvanlig. Tænk, om dette var indtruffet i Fortids konservative Regeringers Tid med Venstre som Opposition; ingen er i Tvivl om, hvad Raabet i Dag saa vilde have lydt paa fra Venstres Bænke til den Regering, hvem en Skæbne som den, Handelsministeren i Dag har haft, overgik; jeg vil slet ikke tale om, hvad der vilde være sket, hvis det havde været en socialdemokratisk Regering, saa havde der i Løbet af en Time staaet et Hyl over Landet, saa man slet ikke kunde nære sig. Jeg har i længere Tid godt forstaaet, at Ministeriet nødigt ser, at der sker saadanne Begivenheder. Det er aabenbart for alle, hvorledes Ministeriet har klamret sig til Magten, det